

UNA BICICLETA VERDA

UNA BICICLETA VERDA

CARLOS ARBÓ

Lloret de Mar, matí del dia de Reis de l'any 1959. L'embalum, no gaire ample però si alt i llargarut, es recolzava en un bocoi del celler de la casa pairal. Estava embolicat amb paper d'embalatge i guarnit amb una cinta rosa que formava un enorme llaç. El vailet de deu anys, en un tres i no res, va estripar l'embolcall per trobar una bicicleta de color verd maragda. Els seus ulls, oberts de bat a bat per l'emoció, fitaven el regal que escampava una lluminositat tènue en aquella ombrívola estança. El noi va inspeccionar el triangle format pels quadres horitzontal, vertical i inferior, el manillar, el seient, la transmissió, la direcció i les rodes. Va seguir el recorregut dels frens, va comprovar els parafangs, l'enllumenat, la cadena, el plat i els pedals. Va fer sonar el timbre.

De sobte, un sentiment de disgust l'envaí i una alenada de ràbia el sotragà quan s'adonà que aquell present era de segona mà. Va començar a colpejar amb els punys el selló de cuir desgastat que deixava entreveure incisions i talls mig amagats sota una capa de betum recentment afegida. Un repintat matusser deixava entreveure petites esclatxes que mostraven el color vermellós original. La capa de rovell, amb prou feines dissimulada amb una passada de paper de vidre, indicava que el temps havia fet estralls en els raigs de les rodes. El jove, malgrat l'enuig, va treure la bicicleta al carrer. Com que no aixecava dos pams de terra, tot i encaçar-la a la vorera, si s'asseia no arribava als pedals. Va trobar remei al problema aposentant l'entrecreix sobre el quadre horitzontal. Va sortir disparat com una bala, va girar cantonada avall per continuar, ara dreta, ara esquerra, fins a desembocar al passeig marítim. Va frenar un instant per admirar com les ones trencaven contra la sorra de la platja. No va durar gaire la contemplació i va arrencar amb ímpetu per recórrer el vial marítim. Va arribar a la carretera de Blanes a l'altura de la confluència amb la riera i va prosseguir la seva volta ciclista particular. En coronar la costa d'en Gallina, després d'uns quants quilòmetres pedalejant, suat i sense esma es va aturar. "Ben mirat -va exclamar- aquest trasto em permet una llibertat de moviments impensable quan anava a peu". Sense saber-ho el xicot havia formulat una teoria econòmica sobre el valor de les coses. Per ell, el valor d'ús de la bicicleta (satisfacció subjectiva) era immens i el valor de canvi (capacitat objectiva d'intercanvi) era ínfim perquè ningú la voldria comprar. En aquesta línia, ja és hora d'associar la riquesa al gaudi dels béns (valors d'ús) i no a l'acumulació de mercaderies (valors de canvi).

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2013/01/15/bicicleta-verda/599597.html?utm_source=rss